

Frământări

Lucica Boltasu

Nu clipa mă-nspăimântă cel mai tare,
Nici timpul care trece nevăzut,
Ci vorba aruncată la-ntâmplare,
Zâmbetul fals și glasul prefăcut.

Nu vremea mă-nspăimântă cel mai tare,
Nici anotimpuri care vin și trec,
Ci lumea complăcută-n nepăsare
Și felu-n care viața își petrec.

Nu anii mă-nspăimântă cel mai tare,
Nici crucea ce o duc anevoios,
Ci un răspuns la marea întrebare:
"Ce ai lucrat în via lui Cristos?"

Nu lipsa mă-nspăimântă cel mai tare,
Nici lacrima ce cade uneori,
Ci starea mea, când voi privi în zare
Și Te-oi vedea Isus, venind pe nori.

Nu boala mă-nspăimântă cel mai tare,
Nici rana ce mă-mpiedică s-alerg,
Ci cum mă vezi pe mine-ntre fecioare
Și ce fac eu, mai mult să Te-nțeleg.

Nu vremea, anii, clipe, lipsuri, boală,
Nici anotimpuri, stări și răni în trup
Mă înspăimântă. Ci trăirea goală
Și ce loc Doamne-n trupul Tău, ocup!

23/08/2013, Barcelona-Lucica Boltasu